

Sygn. akt IV P 349 /21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała-Koziół

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 12.03.2021 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **P. S.**

przeciwko: **(...) we W.**

o odprawę emerytalną

I zasądza od strony pozwanej (...) we W. na rzecz powoda P. S. kwotę 14.182,20 zł brutto (czternaście tysięcy sto osiemdziesiąt dwa złote i 20/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 19.03.2017 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy emerytalnej;

II zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

IV wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.185,00 zł.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 stycznia 2020r. (data stempla pocztowego) **powód P. S.** wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) z siedzibą we W. kwoty 14.182,20 zł tytułem odprawy emerytalnej wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 19 marca 2017r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych (k. 4-6).

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest emerytowanym żołnierzem zawodowym, pełniącym służbę przez okres około 26 lat. Dalej podał, że decyzją z dnia 2 maja 2013 r. przyznano mu z tego tytułu emeryturę wojskową. Powód następnie, tj. od dnia 2 października 2013 r., podjął pracę u strony pozwanej, początkowo na stanowisku technika, a potem starszego referenta. Powód podniósł, że pismem z dnia 5 listopada 2019r. wystąpił do strony pozwanej z wnioskiem o wypłatę odprawy emerytalnej, na które pozwany pracodawca odpowiedział negatywnie, wskazując, że zgodnie z obowiązującym go stanowiskiem Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, wypłata może nastąpić dopiero na podstawie prawomocnego wyroku sądowego. Powód wskazał dalej, że podstawę jego roszczenia stanowi art. 92¹ k.p. oraz art. 48 ust. 1 i 3 w zw. z art. 37 ust. 3 i 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej, a nadto uprawnienie do otrzymania odprawy emerytalnej

przez emeryta wojskowego zostało uznane i potwierdzone przez Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 9 grudnia 2015r., sygn. akt I PK 1/15.

Nakazem zapłaty z dnia 22 lipca 2020 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał stronie pozwanej, aby zapłaciła powodowi P. S. kwotę 14.182,20 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19 marca 2017 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy emerytalnej, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniosła w tymże terminie sprzeciw (k. 31).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana (...) we W. zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa oraz o przyznanie jej od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 38-43).

Strona pozwana zarzuciła, że w dacie rozwiązania umowy o pracę powoda, tj. w dniu 18 marca 2017 r., powód nie spełniał warunków do nabycia prawa do emerytury, więc jego żądanie nie zasługuje na uwzględnienie. Nadto nadmienił, że powód w żaden sposób nie wykazał, że posiada on uprawnienia do emerytury wojskowej na podstawie ustawy z dnia 19 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Co więcej, powód nie wykazał, aby rzeczywiście przeszedł na emeryturę i wreszcie brak jest związku pomiędzy ustaniem stosunku pracy powoda, a rzekomym jego przejściem na emeryturę.

Z ostrożności procesowej strona pozwana wskazała, że roszczenie powoda zostało zawyżone co do wysokości, albowiem powód przepracował u strony pozwanej niecałe 3 lata i 5 miesięcy, a wojskową służbę zawodową pełnił niecałe 25 lat i 6 miesięcy, tj. łącznie 28 lat i 11 miesięcy. W związku z tym powód nie może dochodzić 5-miesięcznego wynagrodzenia, które przysługuje po co najmniej 30 latach pracy, a co najwyżej 4-miesięcznego wynagrodzenia przysługującego po co najmniej 25 latach pracy wynoszącego 9.764,92 zł.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. S. pełnił służbę wojskową jako żołnierz zawodowy w okresie od dnia 2 września 1987r. do dnia 31 marca 2013r. tj. przez okres 25 lat i 6 miesięcy. Decyzją z dnia 2 maja 2013r. Wojskowe Biuro Emerytalne przyznało powodowi emeryturę wojskową począwszy od dnia 1 kwietnia 2013r.

Przed podjęciem służby wojskowej powód w okresie od dnia 2 lipca 1984r. do dnia 31 sierpnia 1987 r. (3 lata i 1 miesiąc) był zatrudniony w ramach umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego w (...).

Powód był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od dnia 2 października 2013r. do dnia 18 marca 2017 r. (3 lata i 5 miesięcy) na stanowisku technika, a później starszego referenta, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Stosunek pracy powoda ustalił na jego wniosek z dnia 21 lutego 2017 r., na mocy porozumienia stron.

Począwszy od dnia 19 marca 2017 r. powód został zatrudniony w Wojskowym Instytucie Techniki Inżynierskiej jako kierownik kancelarii tajnej, gdzie wciąż pracuje.

Pismem z dnia 5 listopada 2019 r. powód wystąpił do strony pozwanej z wezwaniem do wypłaty odprawy emerytalnej. Strona pozwana udzieliła w dniu 20 listopada 2019r. odpowiedzi negatywnej, powołując się na związaną stanowiskiem Szefa Inspektoratu Wspierania Sił Zbrojnych, zgodnie z którym ewentualna wypłata odprawy emerytalnej pracownikowi posiadającemu status emeryta wojskowego może nastąpić wyłącznie na podstawie prawomocnego wyroku sądu.

Dowód: świadectwo służby z dn. 29.03.2013r. (k. 7)

opis przebiegu służby wojskowej z dn. 29.03.2013r. (k. 8)

świadczenie o pracę z dn. 28.03.2017r. (k. 9)

decyzja o przyznaniu emerytury wojskowej z dn. 02.05.2013r. (k. 10-13)

wniosek powoda z dn. 05.11.2019r. (k. 14)

odpowiedź strony pozwanej z dn. 20.11.2019r. (k. 15)

umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego z dn. 02.07.1984r. (k. 54-55)

decyzje o waloryzacji emerytury wojskowej z dn. 05.03.2014r., 06.03.2017r. i 06.03.2020r. (k. 56-61)

rozkaz dzienny z dn. 25.02.2014r. (k. 65)

dokumentacja w aktach osobowych powoda (w załączeniu do akt sprawy), w tym w szczególności:

kwestionariusz osobowy dla osoby ubiegającej się o zatrudnienie;

umowa o pracę na okres próbny z dn. 02.10.2013r.;

zaświadczenie z dn. 10.02.2014r.;

umowa o pracę na czas określony z dnia 02.01.2014r.;

umowa o pracę na czas określony z dn. 30.12.2014r.;

umowa o pracę na czas nieokreślony z dn. 30.12.2015r.;

wniosek powoda z dn. 21.02.2017r.;

świadczenie o pracę powoda z dn. 18.03.2017r.

wyjaśnienia powoda (k. 74v.)

Zgodnie z treścią Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej, pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości pięciomiesięcznego wynagrodzenia po co najmniej 30 latach pracy (art. 48 ust. 1 pkt 5).

Odprawę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy (art. 48 ust. 2).

Przy ustalaniu okresu pracy, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio postanowienia art. 37 ust. 3 i 4 Układu (art. 48 ust. 3).

Do okresów pracy uprawniających do dodatku za wysługę lat wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia (art. 37 ust. 3). Do okresu pracy uprawniającego do dodatku za wysługę lat wlicza się także okresy odbywania czynnej służby wojskowej (art. 37 ust. 4 pkt 1).

Dowód: wyciąg z Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej (k. 18-20)

Wynagrodzenie powoda liczone według zasad jak ekwiwalent za urlop wynosi 3.185,00 zł brutto.

Dowód: zaświadczenie z dn. 2.03.2021 r.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jako zasadne.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 14.182,20 zł tytułem odprawy emerytalnej wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 19 marca 2017 r. do dnia zapłaty. Strona pozwana wnosila o oddalenie powództwa, wskazując, że w dacie rozwiązania umowy o pracę powód nie spełniał warunków do nabycia prawa do emerytury, nie wykazał, aby rzeczywiście przeszedł na emeryturę i brak było związku pomiędzy ustaniem stosunku pracy powoda, a rzekomym jego przejściem na emeryturę. Dodatkowo strona pozwana zarzucała, że roszczenie powoda jest zawyżone, gdyż w rzeczywistości przepracował 28 lat i 11 miesięcy.

Powód poszukiwał ochrony prawnej na podstawie art. 92¹ § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Strony niniejszego postępowania pozostawały w sporze zarówno co do zasadności przyznania powodowi prawa do odprawy emerytalnej, przy uwzględnieniu, iż powód przeszedł na emeryturę wojskową, nie zaś emeryturę powszechną, jak i jej ewentualnej wysokości.

W ocenie Sądu powołany przez powoda wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015 r. (sygn. akt I PK 1/15, LEX nr 1959540) nie pozostawia wątpliwości co do zasadności powództwa, a tym samym przyznania powodowi prawa do odprawy emerytalnej w oparciu o art. 92¹ k.p.

W doktrynie wskazuje się, że z literalnego brzmienia cytowanego przepisu wyprowadzić można cztery przesłanki nabycia prawa do odprawy pieniężnej: 1) spełnienie przez pracownika warunków uprawniających renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, 2) przejście na emeryturę lub rentę, 3) rozwiązanie stosunku pracy oraz 4) związek między rozwiązaniem stosunku pracy i przejściem na emeryturę lub rentę. Wyrażany jest także pogląd, zgodnie z którym kodeksowa regulacja odprawy emerytalnej i rentowej ma charakter powszechny, wyznaczając „minimalny standard” w tym zakresie. Przepisy branżowe i zakładowe mogą, przy zachowaniu zasady uprzywilejowania, wprowadzać odmienne warunki nabywania prawa do odprawy i ustalać inną ich wysokość (Wagner, Barbara. Art. 92(1). W: Kodeks pracy. Komentarz, wyd. VII. Wolters Kluwer Polska, 2017).

W powołanym wyżej orzeczeniu Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności wskazał, że zmiana statusu pracownika lub pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta, jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 k.p. Dopóki bowiem trwa stosunek pracy, osoba posiadająca ustalone prawo do emerytury lub pobierająca to świadczenie, nie przestaje być pracownikiem. Sąd Najwyższy podkreślił, że zmiana statusu prawnego posiadającego równocześnie niejako podwójny status (pracownika i emeryta) wyraża się w tym, że traci on ten status i staje się emerytem, a przy tym jest to następstwem ustania stosunku pracy, pozostającego w związku z przejściem na emeryturę. Dla tak rozumianego przejścia na emeryturę, jak wskazał Sąd Najwyższy, bez znaczenia pozostaje okoliczność nabycia uprawnień do emerytury przed nawiązaniem stosunku pracy, chyba że pracownik już wcześniej skorzystał z uprawnienia do takiej odprawy.

Sąd Najwyższy jednoznacznie skrytykował stanowisko sądów I i II instancji, które jednomyślnie przyjęły, iż odprawa emerytalna przysługująca na podstawie art. 92¹ § 1 k.p., ma taki sam charakter, jak odprawa wypłacana aktualnie na podstawie art. 94 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, a zatem nie ma jakichkolwiek racjonalnie uzasadnionych podstaw, aby żołnierz, który otrzymał odprawę o charakterze i funkcjach odprawy emerytalnej, otrzymał świadczenie przewidziane w art. 92¹ § 1 k.p. W tym zakresie Sąd Najwyższy wskazał, że żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, a odprawa przewidziana w ustawie o służbie wojskowej żołnierzy

zawodowych nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92¹ § 1 k.p. W konsekwencji otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza – na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. – prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika.

Sąd Najwyższy odniósł się także negatywnie do stwierdzenia sądu II instancji w zakresie, w jakim ten wskazał, że świadczenie przewidziane w art. 92¹ § 1 k.p. przysługuje jedynie w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wobec czego uprawnienie do odprawy emerytalnej nie powstanie w związku z przejściem na emeryturę wojskową. Sąd Najwyższy wskazał, że omawiany przepis nie formułuje takiego wymagania, jak czynił to wprost art. 39 k.p. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 czerwca 2004 r. W ocenie Sądu Najwyższego zaprezentowana przez Sąd Okręgowy wykładania prowadziłyby do pozbawienia prawa do odprawy emerytalnej zarówno pracownika, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę, jednak przysługującą z odrębnego Funduszu Emerytur Pomostowych, jak i pracownika, który w sytuacji zbiegu prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz emerytury wojskowej wybrał to ostatecznie świadczenie jako korzystniejsze. Tym samym uprawnienie wynikające z art. 92¹ § 1 k.p. nie jest uwarunkowane przejściem na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w cytowanym wyroku, a także zawartą w nim argumentację prawną.

Przekładając powyższe na stan faktyczny niniejszej sprawy należy wskazać, iż w przypadku powoda zostały spełnione wszystkie przesłanki przysługiwania prawa do odprawy emerytalnej, o której mowa w art. 92¹ § 1 k.p., przy braku zaistnienia przesłanki negatywnej z art. 92¹ § 2 k.p. Niewątpliwie powód spełnił warunki uprawniające do emerytury, co wynika wprost z decyzji o przyznaniu emerytury wojskowej z dnia 2 maja 2013 r. Okoliczność, że powód spełnił warunki uprawniające do emerytury wojskowej, a nie emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie ma wpływu na zasadność wypłaty odprawy emerytalnej. Z dniem 18 marca 2017r. uległ rozwiązaniu stosunek pracy łączący stronę pozwaną z powodem, mającego niejako podwójny status pracownika – emeryta. Dlatego też, począwszy od dnia następnego, powód zmienił status pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta, co należy uznać za przejście na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 k.p.

Przyczyna ustania lub rozwiązania przez pracownika stosunku pracy nie pozbawia prawa do przysługującej mu powszechnej i jednorazowej odprawy emerytalnej, skoro art. 92¹ § 1 k.p. uzależnia prawo do tej odprawy od przejścia na emeryturę związku z ustaniem stosunku pracy, a więc bez względu na jego przyczynę (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 marca 2010 II PK 239/09, LEX nr 585781 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 1999 r., I PKN 174/99, OSNAPiUS 2000 Nr 21, poz. 786). Niezależnie od motywów, którymi kierował się powód składając wniosek o rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron, jak również faktu, że w dacie składania tego wypowiedzenia legitymował się prawem do emerytury wojskowej, istotnym jest, że po ustaniu stosunku pracy u pozwanego uzyskał on status emeryta.

Podjęcie ponownego zatrudnienia w dniu 19 marca 2017r. nastąpiło już po ustaniu stosunku pracy u pozwanego, a więc powód już jako emeryt podjął ponownie zatrudnienie. Jednocześnie jednak brak uzasadnienia dla przyjęcia poglądu, jakoby podjęcie zatrudnienia u kolejnego pracodawcy po ustaniu poprzedniego zatrudnienia w związku z przejściem na emeryturę miałyby pozbawić pracownika prawa do odprawy emerytalnej. Analogiczne stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 21 listopada 2012 r. (sygn III APa 12/12, LEX nr 1322034): „nabycie uprawnień emerytalnych nie tylko może następować po dacie ustania stosunku pracy, ale także może je poprzedzać. Pracownik pobierający emeryturę w czasie nieprzerwanie trwającego stosunku pracy przechodzi więc na emeryturę dopiero po ustaniu tego zatrudnienia. Zauważyć w tym miejscu należy, że status emeryta nie dyskwalifikuje z prawa do podjęcia ponownego zatrudnienia u tego samego, czy też innego pracodawcy. Zatem okoliczność ta

nie może pozbawiać prawa do odprawy emerytalnej. Zaakcentować w tym miejscu należy, że również przyczyna ustania lub rozwiązania przez pracownika stosunku pracy nie pozbawia prawa do przysługującej mu powszechnej i jednorazowej odprawy emerytalnej, skoro art. 92¹ § 1 k.p. uzależnia prawo do tej odprawy od przejścia na emeryturę związku z ustaniem stosunku pracy, a więc bez względu na jego przyczynę. Powyższe dywagacje zachowują aktualność w odniesieniu do nabycia uprawnienia do odprawy emerytalnej na podstawie wewnątrzzakładowego aktu normatywnego, jakim jest regulamin wynagrodzenia.”

Otrzymanie przez powoda odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej nie wyłączało prawa do odprawy emerytalnej na podstawie art. 92¹ § 2 k.p.

Przy wyrokowaniu Sąd miał również na względzie treść Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej, w którym w zasadzie powielono treść art. 92¹ k.p., a w sposób szczegółowy odniesiono się do wysokości przysługującego świadczenia. Rozważania dotyczące wykładni art. 92¹ k.p. znajdują zatem zastosowanie także do interpretacji postanowień ponadzakładowego układu zbiorowego pracy.

Skoro zatem powód spełnił przewidziane w art. 92¹ § 1 k.p. przesłanki przysługiwania prawa do odprawy emerytalnej, zaś zgodnie z postanowieniami Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej po co najmniej 30 latach pracy odprawa emerytalna należy się w wysokości pięciomiesięcznego wynagrodzenia, na rzecz powoda należało zasądzić odprawę emerytalną w wysokości 14.182,20 zł (5 x 3.185 zł, jednakże nie więcej, niż żądał powód).

Strona pozwana kwestionowała sposób wyliczenia przez powoda stażu pracy, wskazując, że przepracował on wyłącznie 28 lat i 11 miesięcy. Pozwana nie wzięła jednak pod uwagę okresu zatrudnienia powoda w (...). Powód nie tylko wykazał, że w okresie od dnia 2 lipca 1984r. do dnia 31 sierpnia 1987r. był tam zatrudniony w ramach umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, ale również, że strona pozwana posiadała wiedzę o tej okoliczności. Informacja o tym zatrudnieniu znajduje się nie tylko w wypełnionym przez powoda kwestionariuszu osobowym dla osoby ubiegającej się o zatrudnienie, ale także w rozkazy dziennym nr Z-37 z dnia 24 lutego 2014r., w którym dowódca stwierdził, że w związku z dostarczeniem świadectwa pracy potwierdzającego okres zatrudnienia w (...) – Oddział Drogowy w T. Sekcja Drogowa w B. data początkowa do wysługi lat i nagrody jubileuszowej to dzień 6 maja 1985r. Przychylając się do tej daty uznać należałoby, że powód przepracował dodatkowo 2 lata i 3 miesiące, a więc niewątpliwie posiadał 30-letnia staż pracy.

Sąd zważył, że termin wymagalności świadczenia jakim jest odprawa emerytalna przypadał na dzień rozwiązania stosunku pracy, tj. na dzień 18 marca 2017r. Stąd od dnia 19 marca 2017r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z zaspokojeniem roszczenia powoda i od tej daty należało liczyć ustawowe odsetki za opóźnienie od zasądzonej tytułem odprawy emerytalnej kwoty.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza na dokumentacji zgromadzonej w aktach osobowych powoda, a także na wyciągu z Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej oraz na zaświadczeniu o wysokości wynagrodzenia powoda, albowiem nie budziły one wątpliwości stron ani Sądu. Uzupełniając Sąd uwzględnił wyjaśnienia powoda, albowiem te były jasne i konkretne, a nadto korespondowały z dotychczas zgromadzonym materiałem dowodowym.

Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od strony pozwanej (...)na rzecz powoda P. S. kwotę 14.182,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 marca 2017 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy emerytalnej, o czym orzekł w **punkcie I sentencji wyroku.**

Na skutek pomyłki Sąd **w II punkcie wyroku** zasądził na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego, których powód bezspornie nie poniósł i nie żądał. W przypadku wniesienia zażalenia na zawarte w punkcie II rozstrzygnięcie, pomyłka sądu będzie podlegała korekcie na podstawie art. 395 par. 2 k.p.c.

Nieuiszczone koszty sądowe Sąd, **w punkcie III sentencji wyroku**, zaliczył na rachunek Skarbu Państwa, co znajduje oparcie w art. 108 k.p.c., 102 k.p.c. i art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2019r., poz. 785 t.j.).

W punkcie IV sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał niniejszemu wyrokowi w zakresie punktu I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.185,00 zł brutto, stanowiącej równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak na wstępie.